

Sygn. I C 558/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krystyna Mieszkowska

Protokolant: Mateusz Kmieć

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko A. D.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IC 558/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 15 grudnia 2016r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powód M. B. wystąpił o zasądzenie od pozwanego A. D. kwoty 80 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych, o nakazanie pozwanemu przeproszenia powoda za naruszenie jego dóbr osobistych poprzez zobowiązanie go do złożenia oświadczenia o treści: „Przepraszamy Pana M. B. zamieszkałego w R. ul. (...) za to, że w latach 2005 do 2007 tego Pana pomawiałem za przywłaszczenie i niesłusznie oskarżałem” oraz nakazanie pozwanemu opublikowanie tego oświadczenia w lokalnej gazecie „(...)” oraz o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany A. D. pismem z dnia 1 lipca 2005r. złożył doniesienie do Prokuratury Rejonowej w L. o popełnieniu przez powoda przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Wniesiono akt oskarżenia przeciwko powodowi. Sąd Rejonowy w L. podzielił stanowisko Prokuratury i wydał wyrok nakazowy, który powód zaskarżył i w konsekwencji Sąd wyrokiem z dnia 16 lutego 2007r. uniewinnił go od popełnienia zarzucanego mu czynu. Powód podniósł, że pozwany działał z zamiarem jego ukarania za coś, czego nie popełnił i czynił to świadomie. Pozwany pomawiał powoda przed J. N., K. K., N. K. i A. P. (1), gdyż te osoby były informowane na rozprawach w jakim charakterze zostały wezwane i w jakiej sprawie są przesłuchiwane. Osoby te mieszkają w bliskim otoczeniu powoda i jego opinia oraz dobre imię zostały zniszczone przez oskarżenia kierowane przez pozwanego. Zachowaniem tym pozwany naruszył dobra osobiste powoda, takie jak: możliwość rozwoju na płaszczyźnie zawodowej i prywatnej w okresie od 2005r. do 2007r., dobre imię, godność osobistą oraz pogorszenie się sytuacji materialnej i bytowej powoda w związku z prowadzoną sprawą karną IIK (...). Powód podniósł również, że pozwany naraził go na starty materialne związane ze sprawą karną w łącznej wysokości 6 654 zł. W związku z powyższym na podstawie m.in. art. 23 k.c., art. 24 k.c. i art. 448 k.c. domaga się naprawienia szkody wyrządzonej mu przez pozwanego (k.- 2-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podał, że wniesiony przez powoda pozew o zapłatę i ochronę dóbr osobistych budzi jego zdumienie w świetle zaistniałych okoliczności faktycznych, tj. „wyłudzenia” od niego narzędzia – heblarki grubościówki. Pozwany wskazał, że powód do chwili obecnej ani nie zwrócił heblarki, ani też nie zapłacił zasądzonej należności w kwocie 2 200 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, a ośmiela się pozywać, żądając bajątkowej kwoty 80 000 zł zadośćuczynienia za dobra osobiste oraz przeprosin w lokalnej prasie. Pozwany wskazał, że w związku z tą sprawą był już oczerniany przez matkę powoda w pismach kierowanych do Biskupa jako jego przełożonego. W okresie od 23 maja 2011r. do 30 stycznia 2012r. powód jako jego dłużnik z tytułu zapłaty ceny za heblarkę uścił mu jedynie 288 zł 66 gr w 8 ratach. Pozwany podniósł, że tego typu działania powoda zatruwają życie społeczne w wiosce, gdyż nie jest jedyną osobą nękaną w ten sposób przez powoda (k.- 38-40).

Prokurator Okręgowy w C. wniósł o oddalenie powództwa (k.- 119, 122, 126).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwany A. D. był właścicielem narzędzia stolarskiego heblarki – grubościówki. Latem w 2003r. na prośbę powoda M. B. i jego matki A. K. pozwany użyczył nieodpłatnie powodowi heblarki, nie określając dokładnie terminu jej zwrotu. Po upływie kilku miesięcy powód wyrażał chęć zakupu użyczonego mu narzędzia stolarskiego i po jego namowie, pozwany postanowił sprzedać heblarkę powodowi. Po ustaleniu jej wartości wiosną 2004r. pozwany poinformował powoda o cenie sprzedaży w kwocie 2 200 zł. Powód powiedział, że nie jest w stanie uścić jednorazowo takiej sumy, ale będzie dokonywał zapłaty w ratach, na co pozwany wyraził zgodę. Gdy po upływie około roku od zawarcia ustnej umowy kupna-sprzedaży heblarki powód nie uścił żadnej kwoty na poczet ustalonej ceny, pozwany zażądał zapłaty całości należności albo zwrotu narzędzia. Dalsze ustne interwencje, także u matki powoda, nie przyniosły rezultatu; powód nadal korzystał z narzędzia i nie zapłacił ustalonej ceny.

Pismem z dnia 25 czerwca 2005r. pozwany wezwał powoda do niezwłocznego zwrotu heblarki do dnia 30 czerwca 2005r.

Pismem z dnia 1 lipca 2005r. pozwany A. D. zwrócił się do Prokuratury Rejonowej w L. z wnioskiem o „pomoc w odzyskaniu heblarki”.

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2005r. wszczęto dochodzenie w sprawie zaistniałego w R. w okresie od 2003r. do lipca 2005r. przywłaszczenia heblarki o wartości 2 200 zł, dokonanego przez M. B. na szkodę A. D.. Wszczęte postępowanie przygotowawcze zakończyło się wniesieniem w październiku 2005r. do Sądu Rejonowego w L. aktu oskarżenia przeciwko M. B.. M. B. został oskarżony o to, że w okresie od czerwca 2005r. do 26 sierpnia 2005r. w R. woj. (...) przywłaszczył użyczoną mu wcześniej maszynę stolarską – heblarkę o wartości 2 200 złotych na szkodę A. D., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

Wyrokiem nakazowym z dnia 22 grudnia 2005r., wydanym w sprawie IIK (...), Sąd Rejonowy w L. uznał oskarżonego M. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia występku z art. 284 § 2 k.k. i za to na mocy art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 58 § 3 k.k. i art. 34 § 1, 2 k.k., art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, z zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na rzecz społeczności lokalnej w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, oddał oskarżonego pod stały dozór kuratora sądowego w okresie odbywania kary ograniczenia wolności i zobowiązał go do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 2 200 zł na rzecz pokrzywdzonego A. D. w terminie 1 miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku oraz orzekł o kosztach postępowania.

M. B. wniósł sprzeciw od wydanego wyroku nakazowego. Po przeprowadzeniu postępowania sądowego, na skutek wniesionego sprzeciwu przez oskarżonego, Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 16 lutego 2007r. uniewinnił M. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 284 § 2 k.k. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd podał, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony popełnił przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. Sąd wskazał, że zgodnie z tym przepisem, przestępstwo w nim określone popełnia ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu

rzecz ruchomą. Przywłaszczeniem jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie cudzą rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich. W ocenie Sądu Rejonowego z momentem użyczenia heblarki nastąpiło jej powierzenie oskarżonemu przez pokrzywdzonego. Heblarka nadal stanowiła własność pokrzywdzonego i została jedynie przekazana oskarżonemu z upoważnieniem do czynienia z niej użytku. Oskarżony nie miał zatem prawa rozporządzać heblarką jak właściciel bez zgody pokrzywdzonego i zobowiązany był zwrócić ją na każde jego żądanie. Sytuacja uległa zmianie wiosną 2004r., kiedy to A. D. zdecydował się sprzedać heblarkę i oświadczył, że sprzedaje ją oskarżonemu za określoną kwotę, na co ten wyraził zgodę. Wówczas doszło do zawarcia pomiędzy nimi ustnej umowy sprzedaży heblarki i z tą chwilą jej własność przeszła na oskarżonego albowiem skutek prawny w postaci przejścia własności rzeczy oznaczonej co do tożsamości na nabywcę następuje z mocy samej umowy. Kwestią odrębną jest ewentualne wykonanie umowy – wydanie rzeczy i uiszczenie ceny kupna. Sąd wskazał, że z momentem dojścia stron do porozumienia co do sprzedaży heblarki nastąpiło przejście własności na oskarżonego, który z tym dniem nie rozporządzał już cudzą rzeczą i nie był zobowiązany do jej zwrotu na żądanie pokrzywdzonego. Nie mógł więc popełnić przestępstwa przywłaszczenia. Pokrzywdzonemu zaś, w sytuacji nieuiszczenia ceny kupna, służy jedynie możliwość wystąpienia na drogę sądowego postępowania cywilnego.

Pozwem z dnia 16 czerwca 2008r. wniesionym do Sądu Rejonowego w L. A. D. wystąpił o zasądzenie od M. B. kwoty 2 200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że w 2003r. użyczył M. B. heblarki – grubościówki, który zaczął nalegać na sprzedaż mu tego narzędzia, na co wyraził zgodę. Strony ustalił cenę w wysokości 2 200 zł, jednakże do chwili wniesienia pozwu należność ta nie została przez nabywcę uiszczona.

Wyrokiem wydanym w dniu 4 maja 2009r. w sprawie I C-upr (...) Sąd Rejonowy w L. zasądził od pozwanego M. B. na rzecz powoda A. D. 2 200 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 czerwca 2008r. do dnia zapłaty oraz zasądził na rzecz powoda kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Od tego wyroku M. B. wniósł apelację, która została oddalona na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 16 lipca 2009r. wydanego w sprawie VI Ca (...).

Na skutek wszczętego postępowania egzekucyjnego w oparciu o tytuł wykonawczy wydany w sprawie I C-upr (...) A. D. wyegzekwował od M. B. łącznie kwotę 288 zł 66 gr

/ **dowód:** kopia wezwania z dnia 25.06.2005r. skierowanego przez pozwanego do powoda (k.- 41), kopia pisma pozwanego z dnia 1.07.2005r. skierowanego do Prokuratury Rejonowej w L. (k.- 42), kopie potwierdzenia wpłat (k.- 66); częściowo zeznania powoda (nagranie, adnotacje – k.- 143-144), zeznania pozwanego (nagranie, adnotacje – k.- 144-145); dokumenty znajdujące się w aktach Sądu Rejonowego w L. IIK (...) – protokół zawiadomienia o przestępstwie (k.- 8-9), postanowienie o wszczęciu dochodzenia (k.- 10), protokoły przesłuchania świadków J. N., N. K., A. P. (2) i K. K. (k.- 15, 17, 36, 40), akt oskarżenia (k.- 75-76), wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w L. z dnia 22.12.2005r. (k.- 82), protokół rozprawy głównej z dnia 14.09.2006r. (k.- 148-150), wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 16.02.2007r. z uzasadnieniem (k.- 212, 214-218); dokumenty znajdujące się w aktach Sądu Rejonowego w L. I C-upr (...) – pozew o zapłatę (k.- 2-3), wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 4.05.2009r. z uzasadnieniem (k.- 97, 99-100), wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 16.07.2009r. (k.- 114) /.

W tym stanie rzeczy Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego

żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W sprawie o ochronę dóbr osobistych w pierwszej kolejności należy poddać ocenie, czy i jakie dobro zostało naruszone, a następnie ocenić - na zarzut pozwanego – czy pomimo naruszenia tych dóbr nie zachodzi podstawa do wyłączenia jego odpowiedzialności ze względu na brak bezprawności działania. Naruszenie dóbr osobistych oraz bezprawność są oczywiście kategoriami całkowicie samodzielnymi. Niezależnymi i każda z nich podlega oddzielnej kwalifikacji i ocenie (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2002r., II CKN 167/01, LEX nr 75353).

Ocena, czy dobro osobiste człowieka zostało zagrożone bądź naruszone, musi być dokonana przy stosowaniu kryteriów obiektywnych, a więc przy użyciu pewnych wzorców obiektywnych. Istotne jest bowiem nie subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale obiektywna reakcja opinii publicznej. Ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być natomiast dokonywana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby. O dokonaniu naruszenia dobra osobistego decyduje więc obiektywna ocena konkretnych okoliczności, nie zaś subiektywne odczucie osoby zainteresowanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1976r., II CR 692/75, OSNC 1976, z. 11, poz. 251; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 1996r., I ACr 341/96, LEX nr 30722; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002r., II CKN 953/00, LEX nr 55098; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 stycznia 2007r., I ACa 833/06, LEX nr 298413).

Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wskazywał, że obowiązujące prawo nie chroni przed każdym, jakimkolwiek naruszeniem dóbr osobistych. Przyznaje ją wówczas, gdy naruszenie dobra osobistego jest jednocześnie naruszeniem prawa podmiotowego przez bezprawne działanie, przy czym bezprawność działania określa się ogólnie jako sprzeczność z przepisami prawa lub zasadami współżycia społecznego. Bezprawne w rozumieniu art. 24 k.c. jest działanie sprzeczne z jakąkolwiek normą prawną bez względu na to czy chodzi o przepisy prawa cywilnego, karnego czy inne przepisy prawa, w tym także o charakterze procesowym, jeżeli sprzeczność ta prowadzi do naruszenia dobra osobistego. Jako przyczyny wyłączające bezprawność działania wymienia się: działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, obronę interesu zasługującego na ochronę, zezwolenie uprawnionego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000r., I CKN 1149/98, LEX nr 50831; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2004r., V CK 609/03, LEX nr 109404).

Ponadto, dla zasądzenia świadczeń z art. 448 k.c. nie jest wystarczające ustalenie bezprawności naruszenia dobra osobistego, ale konieczne jest ustalenie działania zawinionego. Odpowiedzialność naruszcyciela zależna jest od wykazania jego winy (art. 415 k.c.).

Zgodnie z ogólną regułą dowodzenia wynikającą z art. 6 k.c. powód w sprawie o ochronę dóbr osobistych powinien wykazać, że pozwany naruszył jego konkretne dobro osobiste oraz wykazać na czym wyrządzona mu krzywda polegała.

Mając na uwadze wskazaną przez powoda M. B. podstawę faktyczną roszczenia i zebrany materiał dowodowy oraz ustalony stan faktyczny, nie budzi wątpliwości, że w rozpatrywanym przypadku nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda.

Przypomnieć należy, że dobra osobiste to wartości obejmujące fizyczną i psychiczną integralność człowieka, jego indywidualność oraz godność i pozycję w społeczeństwie; chodzi o wartości niemajątkowe, ściśle związane z człowiekiem. Do katalogu dóbr osobistych przepis art. 23 k.c. zalicza w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska. Katalog dóbr ujętych w tym przepisie nie jest zamknięty, co nie oznacza, że jako naruszenie dobra osobistego można kwalifikować wszelkie, subiektywnie oceniane jako niekomfortowe dla danej osoby sytuacje, np. wynikające z faktu postawienia zarzutu popełnienia występku. Samo powstanie negatywnych odczuć lub emocji wywołane czymś działaniem nie przesądza o tym, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego.

Przede wszystkim prawo do wykonywania działalności gospodarczej ujęte przez powoda jako „możliwość rozwoju w płaszczyźnie zawodowej” czy pogorszenie sytuacji materialnej (utrata dochodów) nie mogą być postrzegane w kategorii dobra osobistego. Odnoszą się one do sfery majątkowej związanej z funkcjonowaniem człowieka w różnych dziedzinach jego aktywności życiowej, ich źródłem nie jest sama istota człowieczeństwa, przeto podstawy do poszukiwania ich ochrony nie można upatrywać w naruszeniu dóbr osobistych.

Powód nie wykazał również, że w okolicznościach faktycznych sprawy doszło do bezprawnego naruszenia jego dobra osobistego w postaci dobrego imienia. Generalnie naruszenie dobrego imienia (uznawanego za tzw. sferę zewnętrzną czci) polega na pomawianiu osoby, którego skutkiem może być utrata przez tę osobę zaufania społecznego lub poniżenie w opinii publicznej. Powód zarzuca, że bezprawnym działaniem pozwanego było złożenie przez niego zawiadomienia o popełnieniu przez powoda przestępstwa albowiem nie doszło do jego prawomocnego skazania.

W tym miejscu jeszcze raz przypomnieć należy, że działanie nie jest bezprawne, chociażby zagrażało dobru osobistemu lub nawet je naruszało, przede wszystkim wówczas, gdy jest oparte na obowiązującym przepisie prawa albo stanowi wykonywanie prawa podmiotowego. Złożenie doniesienia do organów ścigania uznać należy za działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego. Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa jest co do zasady prawem obywatela. Bez względu na jego prawdziwość, organy ścigania weryfikują otrzymane informacje i podejmują decyzje co do przeprowadzanych dowodów, czy postawienia konkretnych zarzutów. Nie ma też podstaw do ograniczenia możliwości wyłączenia bezprawności działania polegającego na złożeniu doniesienia karnego jedynie do takich sytuacji, gdy sprawca zarzucanego przestępstwa zostanie prawomocnie skazany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000r., III CKN 777/98, LEX nr 51361; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 grudnia 1998r., I ACa 1004/98, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011r., IV CSK 587/10, LEX nr 1129156; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 września 2009r., I ACa 528/09, LEX nr 756644).

Zatem w niniejszej sprawie powinno zostać wykazane, że zawiadomienie o przestępstwie i wskazanie powoda jako osoby podejrzanej dokonane było przez pozwanego ze złym zamiarem (ze złośliwością i chęcią dokuczenia) oraz pełną świadomością nieprawdy takiego zawiadomienia. Żadna z tych okoliczności nie wystąpiła. Strony zawarły ustną umowę sprzedaży narzędzia stolarskiego, na mocy której powód jako kupujący zobowiązał się uiszczyć na rzecz pozwanego cenę 2 200 zł. Z obowiązku tego powód nie wywiązał się, przez ponad rok nie reagował na prośby i wezwania pozwanego, zarówno dotyczące uiszczenia należności, jak i zwrotu rzeczy. Takie zachowanie powoda mogło wywołać u pozwanego podejrzenie celowego wprowadzenia go w błąd przez nabywcę i chęć zawłaszczenia rzeczy, która – z uwagi na brak zapłaty – była nadal postrzegana przez pozwanego jako jego własność. Skierowanie więc do organu ścigania (Prokuratury) pisma „z prośbą o pomoc” w odzyskaniu mienia nie może być postrzegane w kategorii szykany, zemsty, poniżenia, czy zniewagi. W tych okolicznościach uznać należy, że zachowaniu pozwanego A. D. nie sposób przypisać działania nastawionego na celowe i świadome złożenie fałszywego zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie. Pozwany miał bowiem wystarczające podstawy do zgłoszenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na jego szkodę i realizacja tego uprawnienia nie może być a priori poczytywana jako użycie instrumentu prawnego w złym zamiarze. Sam fakt toczenia się danego postępowania, składanie w jego toku wszelkich wniosków i zarzutów na poparcie swoich twierdzeń, nie może być zakwalifikowane jako naruszenie dóbr osobistych. Działanie pozwanego podjęte zostało w ramach prawnie uregulowanych procedur, jak również nie wykraczało poza cel i niezbędność postępowania zmierzającego do obrony praw pozwanego.

Nie budzi wątpliwości, że w tych okolicznościach nie sposób jest uznać, że pozwany naruszył dobre imię powoda, skoro postępowanie karne prowadzone przeciwko powodowi, a zainicjowane przez organy wymiaru sprawiedliwości, stanowiło efekt zachowania samego powoda. Działanie pozwanego (pokrzywdzonego) było działaniem wtórnym, zmierzającym do dochodzenia swoich praw przed sądem i w aspekcie niniejszej sprawy nie może być kwalifikowane w płaszczyźnie naruszenia dóbr osobistych powoda.

Z tych wszystkich względów Sąd oddalił powództwo.